

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/113/2025
Identifikačné číslo spisu:	8119208402
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8119208402.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ V. G., narodeného XX. O. XXXX, K., XX.. XXX a 2/ S.. H. E., narodenej XX.. XXXX, H., V. 1, zastúpených advokátom Mgr. Miroslavom Balážom, Prešov, Sládkovičova 8, proti žalovaným 1/ N. G., narodenému XX. apríla XXXX, G., O. XXX, P. republika, 2/ Československému úvernému družstvu v likvidácii, Česká republika, Hradec Králové, Gočárova třída 312/52, IČO: 64946851, za ktoré koná insolvenčný správca Ing. X. Česká republika, Tábor, Vančurova 2904, zastúpenému obchodnou spoločnosťou Hartmann Jelínek Malý Moreno a partneři s.r.o., advokátní kancelář, Praha, Sokolovská 5/49, a obchodnej spoločnosti 3/ DS service, s.r.o., Prešov, Hlavná 11, IČO: 36842303, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária VASIL & partners, s.r.o., Košice, Kupeckého 320/33, za účasti intervenienta na strane žalovaných obchodnej spoločnosti Dom Dražieb s.r.o., Hlohovec, Podzámska 37, IČO: 45711933, zastúpenej obchodnou spoločnosťou KVASŇOVSKÝ & PARTNERS ADVOKÁTI s.r.o., Bratislava, Apollo Business Center II, blok A, Prievozská 4, o zapretie záložného práva, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14C/19/2019, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. júla 2023 sp. zn. 20Co/14/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/, 2/ 3/ a intervenientovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. septembra 2021, sp. zn. 14C/19/2019, zamietol žalobu, ktorou sa pôvodná žalobkyňa H. narodená XX. februára. XXXX, zomrelá X. októbra XXXX, domáhala určenia, že záložné právo k nehnuteľnostiam - parcela KN-C č. 9310/535, zastavané plochy a nádvoría o výmere 1022 m², nachádzajúca sa v okrese Prešov, obec Prešov, k. ú. K., zapísaná na LV č. XXXX vedenom Správou katastra Prešov, a stavba so súpisným číslom XXXX, budova obchodu a služieb postavená na tejto parcele, taktiež zapísaná na LV č. XXXX (ďalej aj „nehnuteľnosti“ alebo „obchodno-prevádzkový objekt“) - zriadené v prospech žalovaného 2/ na

základe zmlúv o zriadení záložného práva zo 06. decembra 2011 a z 08. júna 2012, nevzniklo (výrok I.). Žalovaným 2/ a 3/ a intervenientovi na strane žalovaného 3/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 % (výrok II.). Pôvodnému žalovanému 1/ N. (narodenému XX. S. XXXX, zomrelému XX. S. XXXX), náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal (výrok III.).

1.1. Žalobkyňa tvrdila, že záložné právo nevzniklo, pretože bolo zriadené k nehnuteľnostiam v jej spoluvlastníctve, bez jej súhlasu a v rozpore so zákonom. Podľa žaloby mali H. a SY. nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam počas trvania manželstva, pričom po jeho zániku uzavreli dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Predmetné nehnuteľnosti však neboli súčasťou vyporiadania BSM.

1.2. Súd prvej inštancie právne posúdil vec podľa § 40a, § 143, § 145 ods. 1 a § 149 ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) a § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Z dokazovania vyplynulo, že N. kúpil predmetné nehnuteľnosti od štátneho podniku OTEX - Textil Prešov a úver na ich kúpu splácal výlučne z príjmov z podnikania, najmä z nájomného. Po rozvoze manželov neboli nehnuteľnosti zahrnuté do dohody o vyporiadaní BSM. Súd preto skúmal, či slúžili výlučne na výkon povolania Stanislava Bosáka, čo by podľa § 143 OZ znamenalo, že nepatrili do BSM. Dospel k záveru, že nehnuteľnosti boli nadobudnuté a využívané výlučne na jeho podnikanie, a preto tvorili jeho výlučné vlastníctvo. Ako vlastník bol oprávnený sám uzavrieť záložné zmluvy, a žaloba o neexistencii záložného práva tak nebola dôvodná.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na pôvodnej odvolanie žalobkyne H. j rozsudkom z 25. júla 2023, sp. zn. 20Co/14/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. a vo výroku II. ho zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie odôvodnil vecnou správnosťou rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. a v celom rozsahu sa stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej a v časti priznaného nároku na náhradu trov konania, nakoľko sa v ňom súd vysporiadal so všetkými námietkami odvolateľky (§ 387 ods. 2 CSP). V priebehu odvolacieho konania, 29. mája 2022, zomrel pôvodne žalovaný N. G., narodený XX. mája XXXX, preto odvolací súd uznesením z 22. júna 2022, sp. zn. 20Co/14/2022-854 podľa § 63 ods. 2 CSP rozhodol o pokračovaní v konaní s jeho právnymi nástupcami ako žalovanými a to 1/ V. G., narodeným XX. O. XXXX, K., XX. J. XXX, 2/ S.. H. E., narodenou XX. Z. XXXX, H., V. X a 3/ N. G., narodeným XX..a XXXX, P. republika, Q..

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nehnuteľnosť patrila do výlučného majetku N. pretože od počiatku slúžila výhradne na výkon jeho povolania a nebola určená pre potreby rodiny. Rozhodujúcim faktorom bol skutočný úmysel pri kúpe a dlhodobý spôsob užívania veci, ktorý potvrdila aj neskoršia dohoda o vyporiadaní BSM, ktorá neupravovala vzťahy k tejto nehnuteľnosti. Odvolací súd poukázal na judikatúru týkajúcu sa vylúčenia vecí nadobudnutých počas manželstva, ktoré podľa svojej povahy slúžia výlučne na výkon povolania alebo podnikania jedného z manželov, v zmysle § 143 OZ z BSM. Tvrdenia odvolateľky o prenájme obchodno-prevádzkového objektu bez živnostenského oprávnenia, o rozšírení podnikateľského portfólia, či o doplnení predmetu podnikania N. o nájom nebytových priestorov až v roku 2008, teda 12 rokov po nadobudnutí nehnuteľnosti, vyhodnotil ako neopodstatnené. Zároveň pripomenul, že v odvolacom konaní je možnosť uvádzať nové skutkové tvrdenia obmedzená. Odvolateľka mohla tvrdenia týkajúce sa nájmu, ktorými sa snažila preukázať, že nehnuteľnosť neslúžila výlučne na podnikanie jej manžela, uplatniť už pred súdom prvej inštancie, čo neurobila.

2.2. Odvolací súd bol názoru, že predmetná nehnuteľnosť je svojou povahou určená na výkon povolania, resp. podnikania, pričom tomuto účelu v rozhodnom čase skutočne a výlučne slúžila len jednému z manželov, čo bolo zrejmé zo správania oboch bývalých manželov počas obdobia 23 rokov, ktoré vyvracalo predpoklad, že by vec bola nadobúdaná do BSM. Vzhľadom na charakter stavby (obchodno-prevádzkový objekt) bolo možné túto nehnuteľnosť využívať primárne na podnikateľský účel, na ktorý ju N. G. aj nepochybne využíval. Odvolací súd ďalej vyhodnotil odvolacie námietky ako neopodstatnené

aj z dôvodu, že odvolateľka sa bez racionálneho opodstatnenia nedomáhala určenia vlastníckeho práva ani neplatnosti záložných zmlúv.

2.3. V súvislosti s preskúmaným výrokom o trovách konania (výrok II.) odvolací súd poukázal na ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého môže súd náhradu trov konania výnimočne nepriznať len v prípadoch hodných osobitného zreteľa. Keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tejto časti náležite neodôvodnil, zaťažil konanie vadou nesprávneho procesného postupu. Týmto postupom bolo žalobkyni znemožnené riadne uplatňovať jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uznesenie v napadnutom rozsahu (vo výroku II.) podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

3. Po rozhodnutí odvolacieho súdu žalobkyňa KM., narodená XB. XXXX, dňa X.. XXXX zomrela. Súd prvej inštancie preto uznesením z 24. februára 2025 sp. zn. 14C/19/2019-917 rozhodol o pokračovaní v konaní s jej právnymi nástupcami a to V. narodeným XX. O. XXXX, K. XX. novembra XXXX/XXX, ako žalobcom 1/ a S.. H. E., narodenou XX. Z. XXXX, H., V. XXXX/X, ako žalobkyňou 2/. Pretože títo právni nástupcovia pôvodnej žalobkyne boli aj právnymi nástupcami pôvodného žalovaného 1/, ich otca N. G. a podaním dovolania prejavili svoj záujem v spore vystupovať na strane žalujúcej, dovolací súd s nimi konal ďalej výlučne ako so žalobcami.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie voči výroku I., ktorého prípustnosť a zároveň dôvodnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Žiadali rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť. Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP spočíva v tom, že závery odvolacieho súdu v bodoch 26. až 28. sú zavádzajúce. Skutkové zistenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a úvaha odvolacieho súdu pri hodnotení dôkazov je nesprávna. Žalobcovia poukázali na obsah zápisníc z pojednávania dňa 11. septembra 2020 a 24. júna 2020, pričom z nich a z výpovede pôvodnej žalobkyne H. vyplynulo, že nemala prístup k nehnuteľnosti, čo odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil. Odvolací súd hrubo dezinterpretoval výpovede bývalých manželov a dopustil sa deformácie dôkazu a aj výsledky jeho voľnej úvahy pri hodnotení výpovedí bývalých manželov sa týkajú skutkových zistení, ktoré z výpovede bývalých manželov nevyplyvajú. Skutkové závery sú tak svojvoľné, logicky neudržateľné a v konečnom dôsledku aj nepreskúmateľné. Zároveň sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, v zmysle ktorej, pri veciach slúžiacich výkonu povolaní kladie dôraz na termín „podľa svojej povahy slúži“. Rozhodnutie odvolacieho súdu podľa dovolateľov nespĺňa náležitosti podľa ustanovenia § 220 CSP pri odôvodnení v otázke, prečo nezobral výpovede bývalých manželov do úvahy a zároveň v tejto súvislosti vytýkali odvolaciemu súdu nezahrnutie dôkazov, ktoré boli vykonané v konaní, do odôvodnenia jeho rozhodnutia.

5. Žalovaní dovolací návrh nepodali.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v

tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobcovia odvodzovali prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP. Tvrdili, že skutkové závery odvolacieho súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, pretože súd prihliadol na skutočnosti, ktoré z výsluchov pôvodnej žalobkyne ani pôvodného žalovaného 1/ nevyplynuli. Obaja pritom podrobne opísali, ako boli nehnuteľnosti nadobudnuté, aký bol ich vzťah k nim a aké dôvody viedli k ich nadobudnutiu. Podľa žalobcov nesprávna aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov viedla k chybným skutkovým zisteniam nižších súdov, čo predstavovalo zásah do ich práva na spravodlivý súdny proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) je taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 46/05). Z tohto potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26., 5 Cdo 57/2019, bod 9. a 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a ďalšie).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Nesprávnym procesným postupom podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP je aj také odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v rámci ktorého došlo k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov (III. ÚS 376/2024). Ak je hodnotenie dôkazov natoľko chybné a nelogické, potom tieto nedostatky v hodnotení dôkazov, ktoré vedú k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu, vedú k porušeniu práva na

spravodlivý proces, ktorý môže byť preskúmaný v dovolacom konaní (I. ÚS 6/2018, III. ÚS 104/2022, III. ÚS 376/2024).

16. Podľa ustanovenia § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany.

17. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si súd urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných tvrdení sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými dokazovaním.

18. Dovolatelia namietali spôsob, akým odvolací súd v bodoch 26. až 28. svojho rozhodnutia vyhodnotil vykonané dokazovanie, predovšetkým pokiaľ ide o zistenie úmyslu nadobúdateľa a skutočného účelu využitia nehnuteľnosti. Podľa ich názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní opomenul kľúčové skutočnosti, ktoré vyplynuli z výsluchov bývalých manželov. Poukázali na to, že N. vo svojej výpovedi opakovane uvádzal, že nehnuteľnosť kupoval pre rodinu, čím mal výslovne na mysli manželku, deti a vnúčatá. Podľa dovolateľov súd toto jasne vyjadrené presvedčenie nadobúdateľa pri posudzovaní charakteru majetku ignoroval. Odvolací súd založil svoj záver na tom, že vec neslúžila obom manželom, pričom nezohľadnil, že pôvodná žalobkyňa nehnuteľnosť neužívala len preto, že jej v tom manžel aktívne bránil a do priestorov ju nepúšťal. Odvolaciemu súdu vytkli aj nesprávne vyhodnotenie výpovede pôvodnej žalobkyne k okolnostiam delenia majetku po rozvode, keď skutočnosť, že sa v danom čase nedomáhala vyporiadania spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, odôvodňovala snahou vyhnúť sa tlaku manžela, nie uznaniu jeho výlučného vlastníctva.

19. Dovolací súd v súvislosti s uvedenou dovolacou námietkou poukazuje na samotný obsah namietaných častí odôvodnenia. V bode 26. odvolací súd zdôraznil, že predmetná obchodno-prevádzková budova vzhľadom na svoju povahu nemohla slúžiť a ani reálne neslúžila obom manželom, ale bola od momentu nadobudnutia využívaná výlučne na podnikateľské aktivity N.a, čo považoval za významné v hľadisku ustanovenia § 143 OZ vymedzujúceho okrem iného výnimky z nadobudnutia vecí do BSM počas trvania manželstva. V bode 27. napadnutého rozsudku bolo akcentované, že ani jedna zo strán sporu nedokázala racionálne objasniť, prečo nehnuteľnosť takejto značnej hodnoty nebola zahrnutá do dohody o vyporiadaní BSM. Žalobkyňa dokonca sama v konaní uviedla, že v rozhodnom čase nevedela o svojom potenciálnom spoluvlastníctve a vychádzala z predpokladu, že budova patrí výlučne manželovi. N. G. k tomu dodal, že nehnuteľnosť kupoval samostatne a hoci nevedel po 20 rokoch presne vysvetliť detaily vyporiadania, zdôraznil, že v tom čase mal iné podnikateľské priority.

20. Následne v bode 28. odvolací súd skonštatoval, že N. G. nadobudol budovu výlučne na výkon svojho povolania; zároveň poznamenal, že prípadné nevhodné správanie sa bývalého manžela k pôvodnej žalobkyňi nezakladá bez ďalšieho dôvodu na to, aby sa začala domáhať vlastníctva veci s odstupom 20 rokov po rozvode, pričom ani jeho hodnotenie tvrdení N., že vec nadobudol pre rodinu v súvislosti s ostatnými dôkazmi, z ktorých bolo zrejmé, že nehnuteľnosť kúpil sám, v čase, keď prebiehalo konanie o rozvod, užíval ju výlučne na svoje podnikanie, nebola predmetom dohody o vyporiadaní BSM, presvedčenie pôvodnej žalobkyne, že vec v čase vyporiadania BSM, nehnuteľnosť do BSM nepatrila, nie je možné považovať za svojvoľné zisťovanie skutkového stavu súdmi nižších inštancií. Vo veci tak nepozorovať extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich vyvedenými skutkovými zisteniami. V odôvodnení rozhodnutí súdy dodržali limity na požiadavku nadväznosti medzi skutkovými zisteniami získanými dokazovaním a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, ktoré ich viedli k tomu, že zistili výlučné užívanie nehnuteľnosti pôvodným žalovaným 1/ N. G. na výkon jeho podnikateľskej činnosti, keďže to z výpovede strán sporu, bývalých manželov jednoznačne vyplynulo. Vo vzťahu k tomuto zisteniu, ktoré odôvodňovalo výnimku z nadobudnutia veci počas trvania manželstva do BSM, nemala žiaden význam skutočnosť, že N. G. bývalej manželke vstup do obchodno-prevádzkového objektu neumožňoval.

21. Dovolací súd zdôrazňuje, že ak súdy nižších inštancií nevyvodili z vykonaných dôkazov závery požadované dovolateľmi, nepredstavuje tento postup porušenie práva na spravodlivý proces. Ide o legitímny prejav princípu voľného hodnotenia dôkazov, v zmysle ktorého súd určuje relevanciu dôkazných prostriedkov a svoj logický postup následne náležite odôvodňuje. V prejednávanej veci súdy vychádzali nielen z predchádzajúcich skutkových zistení (body 17. a 18. rozsudku prvej inštancie), ale aj z priamych výpovedí oboch strán. Uvedené vedie k záveru, že v postupe súdov nedošlo k svojvoľnému zisťovaniu skutkového stavu ani k logickým rozporom medzi vykonanými dôkazmi a ich interpretáciou. Súdy v plnej miere rešpektovali požiadavku na logickú nadväznosť medzi dokazovaním a právnymi závermi, ktorými bolo ustálené, že nehnuteľnosť bola nadobudnutá do výlučného vlastníctva N. G.. Z tohto dôvodu sa v danom prípade neuplatňuje zákonná nevyvrátiteľná domnienka podľa § 149 ods. 4 OZ, a pôvodná žalobkyňa sa tak nemohla stať podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností, ktorá by bola uzavretím predmetných zmlúv o zriadení záložného práva na predmetných nehnuteľnostiach dotknutá.

22. Sumarizujúc vyššie uvedené, dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficit v zisťovaní skutkového stavu veci a súdom nižších inštancií nemožno vyčítať spôsob hodnotenia dôkazov. Výsledky ich hodnotenia dôkazov zodpovedajú pravidlám logického myslenia, do úvahy vzali iba skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli a neopomenuli rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, preto nie je ani možné polemizovať s ich skutkovými závermi. Súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou formálnej pravdy, zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (zákaz tzv. deformácie dôkazu, opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie obsahujú riadne vysvetlenie myšlienkového procesu pri hodnotení dôkazov, v záveroch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogickosti alebo zrejmej omylu pri vyvodzovaní skutkových záverov. Námitky žalobcov v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

23. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa dovolateľov malo spočívať aj v nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré malo byť v nesúlade so skutkovými zisteniami súdu v konaní. Nesúlad medzi skutkovými zisteniami a vykonanými dôkazmi je daný len vtedy, ak skutkové závery súdu nemajú žiadnu racionálnu oporu v dôkazoch, odporujú ich obsahu v zásadnej miere, alebo sú výsledkom arbitrárneho, nelogického či selektívneho hodnotenia dôkazov. Ako vec prejednávajúci senát akcentoval v predchádzajúcom odseku, súdy pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (zákaz tzv. deformácie dôkazu, opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších inštancií obsahujú riadne vysvetlenie myšlienkového procesu pri hodnotení dôkazov, v záveroch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogickosti alebo zrejmej omylu pri vyvodzovaní skutkových záverov. V posudzovanom prípade súdmi nižších inštancií zistený skutkový stav veci nemá arbitrárny základ, ktorý by nemohol byť podkladom pre právne posúdenie veci. Právne závery súdu sú v zásade udržateľné, ak vychádzajú zo skutkového stavu zisteného v súlade s ústavnými požiadavkami na hodnotenie dôkazov, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci.

24. Dovolatelia namietali aj odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe, podľa ktorej sa pri veciach slúžiacich výkonu povolania kladie dôraz na kritérium, či vec „podľa svojej povahy slúži“ na tento účel. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že posúdenie podmienok nadobúdania vecí bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj určenie, ktoré veci doň spadajú, je otázkou právneho posúdenia. Pokiaľ žalobcovia vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP prejavili nespokojnosť s právnym posúdením veci ako takým, k tomuto dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie napádaného rozhodnutia správnosť právnych

záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Predovšetkým ale dovolanie podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nie je prípustné preto, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (príp.) spočíva na nesprávnych právnych záveroch súdu, keďže nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy súdneho konania dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi konania neznemožňuje právnym posúdením veci súdom (R 54/2012, 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010, sp. zn. 8ECdo/170/2014).

25. Žalobcovia prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyvodzovali aj z nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke, prečo nezobral výpovede bývalých manželov do úvahy a nezahrnul vykonané dôkazy do odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. K tomuto dovolací súd uvádza, že jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý súdny proces a vylučujúcich ľubovôľu súdu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne hodnotiť dôkazy a rozhodnutia náležite odôvodniť (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

26. Po preskúmaní obsahu spisu a dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzaným rozhodnutím súdu prvej inštancie vo výroku I. a III., spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ustanovení § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a sú v ňom uvedené všetky pre vec podstatné skutkové a právne otázky a ich zodpovedanie, je v zhode s priebehom konania. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I. a III. ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP a výrok II. zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku vyjadril k podstatnej argumentácii žalobkyne v odvolaní. V odôvodnení zhrnul ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne v daných výrokoch I. a III., a reagoval na zásadné odvolacie námietky. Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nie sú nedostatočné alebo nepresvedčivé, sú v nich uvedené skutkové a právne závery súdov, aplikácia prislúchajúcich právnych noriem, ktorá nie je popretím ich účelu, podstaty a zmyslu a je v ňom i odpoveď na odvolaciu argumentáciu žalobkyne ako právnej predchodkyne dovolateľov.

28. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v odvolaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (rozhodnutie ústavného súdu zn. II. ÚS 78/05).

29. K argumentácii dovolateľov, že odvolací súd nezobral do úvahy pri vyhodnotení dokazovania výpovede bývalých manželov, dovolací súd upriamuje pozornosť na body 19. a 20. rozhodnutia, v ktorých priamo uvádza, že vychádzal z týchto výpovedí. Odvolací súd zároveň rozsiahlo citoval príslušné pasáže ich výpovedí, ktoré následne aplikoval pri svojej právnej argumentácii. Dovolací súd predmetné odôvodnenie v uvedených bodoch považoval za dostatočné na vysvetlenie skutkového záveru, ktoré vyplynulo z vykonaného dokazovania.

30. Dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je opravný prostriedok na odstránenie nedostatkov v záveroch súdu o skutkovom stave veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery, a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie a podľa ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť zisťovať a hodnotiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, čo v danej veci dovolací súd nezistil.

31. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobcovia neopodstatnene namietali, že odvolací súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať ich procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť ich dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP preto nevyplýva.

32. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalobcov ako neprípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. septembra 2021, sp. zn. 14C/19/2019, zamietol žalobu, ktorou sa pôvodná žalobkyňa M., narodená XX. P. XXXX, zomrelá 5. Q. domáhala určenia, že záložné právo k nehnuteľnostiam - parcela KN-C č. 9310/535, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1022 m², nachádzajúca sa v okrese Prešov, obec Prešov, k. ú. K. zapísaná na LV č. XXXX vedenom Správou katastra Prešov, a stavba so súpisným číslom XXXX, budova obchodu a služieb postavená na tejto parcele, taktiež zapísaná na LV č. 8254 (ďalej aj „nehnuteľnosti“ alebo „obchodno-prevádzkový objekt“) - zriadené v prospech žalovaného 2/ na základe zmlúv o zriadení záložného práva zo 06. decembra 2011 a z 08. júna 2012, nevzniklo (výrok I.). Žalovaným 2/ a 3/ a intervenientovi na strane žalovaného 3/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 % (výrok II.). Pôvodnému žalovanému 1/ N. 2022), náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznal (výrok III.).

1.1. Žalobkyňa tvrdila, že záložné právo nevzniklo, pretože bolo zriadené k nehnuteľnostiam v jej spoluvlastníctve, bez jej súhlasu a v rozpore so zákonom. Podľa žaloby mali H. N. nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam počas trvania manželstva, pričom po jeho zániku uzavreli dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Predmetné nehnuteľnosti však neboli súčasťou vyporiadania BSM.

1.2. Súd prvej inštancie právne posúdil vec podľa § 40a, § 143, § 145 ods. 1 a § 149 ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) a § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Z dokazovania vyplynulo, že N. G. kúpil predmetné nehnuteľnosti od štátneho podniku OTEX - Textil Prešov a úver na ich kúpu splácal výlučne z príjmov z podnikania, najmä z nájomného. Po rozvoze manželov neboli nehnuteľnosti zahrnuté do dohody o vyporiadaní BSM. Súd preto skúmal, či slúžili výlučne na výkon povolania Stanislava Bosáka, čo by podľa § 143 OZ znamenalo, že nepatrili do BSM. Dospel k záveru, že nehnuteľnosti boli nadobudnuté a využívané výlučne na jeho podnikanie, a preto tvorili jeho výlučné vlastníctvo. Ako vlastník bol oprávnený sám uzavrieť záložné zmluvy, a žaloba o neexistencii záložného

práva tak nebola dôvodná.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na pôvodnej odvolanie žalobkyne H. rozsudkom z 25. júla 2023, sp. zn. 20Co/14/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. a vo výroku II. ho zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodnutie odôvodnil vecnou správnosťou rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II. a v celom rozsahu sa stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej a v časti priznaného nároku na náhradu trov konania, nakoľko sa v ňom súd vysporiadal so všetkými námietkami odvolateľky (§ 387 ods. 2 CSP). V priebehu odvolacieho konania, 29. mája 2022, zomrel pôvodne žalovaný N. G., narodený XX. mája XXXX, preto odvolací súd uznesením z 22. júna 2022, sp. zn. 20Co/14/2022-854 podľa § 63 ods. 2 CSP rozhodol o pokračovaní v konaní s jeho právnymi nástupcami ako žalovanými a to X/ V. G., narodeným XX. decembra XXXX, K., XX. J. XXX, 2/ S.. H. E., narodenou XX. júla XXXX, H., V. 1 a 3/ N. G., narodeným XX. apríla XXXX, P. republika, Q..

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nehnuteľnosť patrila do výlučného majetku N. G., pretože od počiatku slúžila výhradne na výkon jeho povolania a nebola určená pre potreby rodiny. V faktorom bol skutočný úmysel pri kúpe a dlhodobý spôsob užívania veci, ktorý potvrdila aj neskoršia dohoda o vyporiadaní BSM, ktorá neupravovala vzťahy k tejto nehnuteľnosti. Odvolací súd poukázal na judikatúru týkajúcu sa vylúčenia vecí nadobudnutých počas manželstva, ktoré podľa svojej povahy slúžia výlučne na výkon povolania alebo podnikania jedného z manželov, v zmysle § 143 OZ z BSM. Tvrdenia odvolateľky o prenájme obchodno-prevádzkového objektu bez živnostenského oprávnenia, o rozšírení podnikateľského portfólia, či o doplnení predmetu podnikania N.a o nájom nebytových priestorov až v roku 2008, teda 12 rokov po nadobudnutí nehnuteľnosti, vyhodnotil ako neopodstatnené. Zároveň pripomenul, že v odvolacom konaní je možnosť uvádzať nové skutkové tvrdenia obmedzená. Odvolateľka mohla tvrdenia týkajúce sa nájmu, ktorými sa snažila preukázať, že nehnuteľnosť neslúžila výlučne na podnikanie jej manžela, uplatniť už pred súdom prvej inštancie, čo neurobila.

2.2. Odvolací súd bol názoru, že predmetná nehnuteľnosť je svojou povahou určená na výkon povolania, resp. podnikania, pričom tomuto účelu v rozhodnom čase skutočne a výlučne slúžila len jednému z manželov, čo bolo zrejmé zo správania oboch bývalých manželov počas obdobia 23 rokov, ktoré vyvracalo predpoklad, že by vec bola nadobúdaná do BSM. Vzhľadom na charakter stavby (obchodno-prevádzkový objekt) bolo možné túto nehnuteľnosť využívať primárne na podnikateľský účel, na ktorý ju N. G. aj nepochybne využíval. Odvolací súd ďalej vyhodnotil odvolacie námietky ako neopodstatnené aj z dôvodu, že odvolateľka sa bez racionálneho opodstatnenia nedomáhala určenia vlastníckeho práva ani neplatnosti záložných zmlúv.

2.3. V súvislosti s preskúmaným výrokom o trovách konania (výrok II.) odvolací súd poukázal na ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého môže súd náhradu trov konania výnimočne nepriznať len v prípadoch hodných osobitného zreteľa. Keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tejto časti náležite neodôvodnil, zaťažil konanie vadou nesprávneho procesného postupu. Týmto postupom bolo žalobkyni znemožnené riadne uplatňovať jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uznesenie v napadnutom rozsahu (vo výroku II.) podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

3. Po rozhodnutí odvolacieho súdu žalobkyňa H.á, narodená XX. februára XXXX, dňa 5. októbra XXXX zomrela. Súd prvej inštancie preto uznesením z 24. februára 2025 sp. zn. 14C/19/2019-917 rozhodol o pokračovaní v konaní s jej právnymi nástupcami a to V. G., narodeným XX. decembra XXXX, K. XX. novembra XXXX/XXX, ako žalobcom 1/ a S.. H. E., narodenou XX. júla XXXX, H., V. XXXX/X, ako žalobkyňou 2/. Pretože títo právni nástupcovia pôvodnej žalobkyne boli aj právnymi nástupcami pôvodného žalovaného 1/, ich otca N. G. a podaním dovolania prejavili svoj záujem v spore vystupovať na strane žalujúcej, dovolací súd s nimi konal ďalej výlučne ako so žalobcami.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie voči výroku I., ktorého prípustnosť a zároveň dôvodnosť vyvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Žiadali rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť. Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP spočíva v tom, že závery odvolacieho súdu v bodoch 26. až 28. sú zavádzajúce. Skutkové zistenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a úvaha odvolacieho súdu pri hodnotení dôkazov je nesprávna. Žalobcovia poukázali na obsah zápisníc z pojednávania dňa 11. septembra 2020 a 24. júna 2020, pričom z nich a z výpovede pôvodnej žalobkyne H. vyplynulo, že nemala prístup k nehnuteľnosti, čo odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil. Odvolací súd hrubo dezinterpretoval výpovede bývalých manželov a dopustil sa deformácie dôkazu a aj výsledky jeho voľnej úvahy pri hodnotení výpovedí bývalých manželov sa týkajú skutkových zistení, ktoré z výpovede bývalých manželov nevyplývajú. Skutkové závery sú tak svojvoľné, logicky neudržateľné a v konečnom dôsledku aj nepreskúmateľné. Zároveň sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, v zmysle ktorej, pri veciach slúžiacich výkonu povolenia kladie dôraz na termín „podľa svojej povahy slúži“. Rozhodnutie odvolacieho súdu podľa dovolateľov nespĺňa náležitosti podľa ustanovenia § 220 CSP pri odôvodnení v otázke, prečo nezobral výpovede bývalých manželov do úvahy a zároveň v tejto súvislosti vytýkali odvolaciemu súdu nezahrnutie dôkazov, ktoré boli vykonané v konaní, do odôvodnenia jeho rozhodnutia.

5. Žalovaní dovolací návrh nepodali.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobcovia odvodzovali prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP. Tvrdili, že skutkové závery odvolacieho súdu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, pretože súd prihliadol na skutočnosti, ktoré z výsluchov pôvodnej žalobkyne ani pôvodného žalovaného 1/ nevyplynuli. Obaja pritom podrobne opisali, ako boli nehnuteľnosti nadobudnuté, aký bol ich vzťah k nim a aké dôvody viedli k ich nadobudnutiu. Podľa žalobcov nesprávna aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov viedla k chybným skutkovým zisteniam nižších súdov, čo predstavovalo zásah do ich práva na spravodlivý súdny proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) je taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 46/05). Z tohto potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26., 5 Cdo 57/2019, bod 9. a 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a ďalšie).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Nesprávnym procesným postupom podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP je aj také odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v rámci ktorého došlo k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov (III. ÚS 376/2024). Ak je hodnotenie dôkazov natoľko chybné a nelogické, potom tieto nedostatky v hodnotení dôkazov, ktoré vedú k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu, vedú k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý môže byť preskúmaný v dovolacom konaní (I. ÚS 6/2018, III. ÚS 104/2022, III. ÚS 376/2024).

16. Podľa ustanovenia § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany.

17. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si súd urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných tvrdení sú pravdivé, t. j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými dokazovaním.

18. Dovolatelia namietali spôsob, akým odvolací súd v bodoch 26. až 28. svojho rozhodnutia vyhodnotil vykonané dokazovanie, predovšetkým pokiaľ ide o zistenie úmyslu nadobúdateľa a skutočného účelu využitia nehnuteľnosti. Podľa ich názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní opomenul kľúčové skutočnosti, ktoré vyplynuli z výsluchov bývalých manželov. Poukázali na to, že Stanislav Bosák vo

svojej výpovedi opakovane uvádzal, že nehnuteľnosť kupoval pre rodinu, čím mal výslovne na mysli manželku, deti a vnúčatá. Podľa dovolateľov súd toto jasne vyjadrené presvedčenie nadobúdateľa pri posudzovaní charakteru majetku ignoroval. Odvolací súd založil svoj záver na tom, že vec neslúžila obom manželom, pričom nezohľadnil, že pôvodná žalobkyňa nehnuteľnosť neužívala len preto, že jej v tom manžel aktívne bránil a do priestorov ju nepúšťal. Odvolaciemu súdu vytkli aj nesprávne vyhodnotenie výpovede pôvodnej žalobkyne k okolnostiam delenia majetku po rozvoде, keď skutočnosť, že sa v danom čase nedomáhala vyporiadania spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, odôvodňovala snahou vyhnúť sa tlaku manžela, nie uznaniu jeho výlučného vlastníctva.

19. Dovolací súd v súvislosti s uvedenou dovolacou námietkou poukazuje na samotný obsah namietaných častí odôvodnenia. V bode 26. odvolací súd zdôraznil, že predmetná obchodno-prevádzková budova vzhľadom na svoju povahu nemohla slúžiť a ani reálne neslúžila obom manželom, ale bola od momentu nadobudnutia využívaná výlučne na podnikateľské aktivity Stanislava Bosáka, čo považoval za významné v hľadisku ustanovenia § 143 OZ vymedzujúceho okrem iného výnimky z nadobúdania vecí do BSM počas trvania manželstva. V bode 27. napadnutého rozsudku bolo akcentované, že ani jedna zo strán sporu nedokázala racionálne objasniť, prečo nehnuteľnosť takejto značnej hodnoty nebola zahrnutá do dohody o vyporiadaní BSM. Žalobkyňa dokonca sama v konaní uviedla, že v rozhodnom čase nevedela o svojom potenciálnom spoluvlastníctve a vychádzala z predpokladu, že budova patrí výlučne manželovi. N. k tomu dodal, že nehnuteľnosť kupoval samostatne a hoci nevedel po 20 rokoch presne vysvetliť detaily vyporiadania, zdôraznil, že v tom čase mal iné podnikateľské priority.

20. Následne v bode 28. odvolací súd skonštatoval, že N. nadobudol budovu výlučne na výkon svojho povolania; zároveň poznamenal, že prípadné nevhodné správanie sa bývalého manžela k pôvodnej žalobkyňi nezakladá bez ďalšieho dôvodu na to, aby sa začala domáhať vlastníctva veci s odstupom 20 rokov po rozvoде, pričom ani jeho hodnotenie tvrdení N. G., že vec nadobudol pre rodinu v súvislosti s ostatnými dôkazmi, z ktorých bolo zrejmé, že nehnuteľnosť kúpil sám, v čase, keď prebiehalo konanie o rozvod, užíval ju výlučne na svoje podnikanie, nebola predmetom dohody o vyporiadaní BSM, presvedčenie pôvodnej žalobkyne, že vec v čase vyporiadania BSM, nehnuteľnosť do BSM nepatrla, nie je možné považovať za svojvoľné zisťovanie skutkového stavu súdmi nižších inštancií. Vo veci tak nepozorovať extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich vyvodenými skutkovými zisteniami. V odôvodnení rozhodnutí súdy dodržali limity na požiadavku nadväznosti medzi skutkovými zisteniami získanými dokazovaním a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, ktoré ich viedli k tomu, že zistili výlučné užívanie nehnuteľnosti pôvodným žalovaným 1/ N. G. na výkon jeho podnikateľskej činnosti, keďže to z výpovede strán sporu, bývalých manželov jednoznačne vyplynulo. Vo vzťahu k tomuto zisteniu, ktoré odôvodňovalo výnimku z nadobudnutia veci počas trvania manželstva do BSM, nemala žiaden význam skutočnosť, že N. G. bývalej manželke vstup do obchodno-prevádzkového objektu neumožňoval.

21. Dovolací súd zdôrazňuje, že ak súdy nižších inštancií nevyvodili z vykonaných dôkazov závery požadované dovolateľmi, nepredstavuje tento postup porušenie práva na spravodlivý proces. Ide o legitímny prejav princípu voľného hodnotenia dôkazov, v zmysle ktorého súd určuje relevanciu dôkazných prostriedkov a svoj logický postup následne náležite odôvodňuje. V prejednávanej veci súdy vychádzali nielen z predchádzajúcich skutkových zistení (body 17. a 18. rozsudku prvej inštancie), ale aj z priamych výpovedí oboch strán. Uvedené vedie k záveru, že v postupe súdov nedošlo k svojvoľnému zisťovaniu skutkového stavu ani k logickým rozporom medzi vykonanými dôkazmi a ich interpretáciou. Súdy v plnej miere rešpektovali požiadavku na logickú nadväznosť medzi dokazovaním a právnymi závermi, ktorými bolo ustálené, že nehnuteľnosť bola nadobudnutá do výlučného vlastníctva N.. Z tohto dôvodu sa v danom prípade neuplatňuje zákonná nevyvrátiteľná domnienka podľa § 149 ods. 4 OZ, a pôvodná žalobkyňa sa tak nemohla stať podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností, ktorá by bola uzavretím predmetných zmlúv o zriadení záložného práva na predmetných nehnuteľnostiach dotknutá.

22. Sumarizujúc vyššie uvedené, dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne

deficity v zisťovaní skutkového stavu vecí a súdom nižších inštancií nemožno vyčítať spôsob hodnotenia dôkazov. Výsledky ich hodnotenia dôkazov zodpovedajú pravidlám logického myslenia, do úvahy vzali iba skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli a neopomenuli rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo, preto nie je ani možné polemizovať s ich skutkovými závermi. Súd nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou formálnej pravdy, zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (zákaz tzv. deformácie dôkazu, opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie obsahujú riadne vysvetlenie myšlienkového procesu pri hodnotení dôkazov, v záveroch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogickosti alebo zrejmeho omylu pri vyvodzovaní skutkových záverov. Námietky žalobcov v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

23. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa dovolateľov malo spočívať aj v nesprávnom právnom posúdení vecí, ktoré malo byť v nesúlade so skutkovými zisteniami súdu v konaní. Nesúlad medzi skutkovými zisteniami a vykonanými dôkazmi je daný len vtedy, ak skutkové závery súdu nemajú žiadnu racionálnu oporu v dôkazoch, odporujú ich obsahu v zásadnej miere, alebo sú výsledkom arbitrárneho, nelogického či selektívneho hodnotenia dôkazov. Ako vec prejednávajúci senát akcentoval v predchádzajúcom odseku, súdy pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (zákaz tzv. deformácie dôkazu, opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších inštancií obsahujú riadne vysvetlenie myšlienkového procesu pri hodnotení dôkazov, v záveroch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogickosti alebo zrejmeho omylu pri vyvodzovaní skutkových záverov. V posudzovanom prípade súdmi nižších inštancií zistený skutkový stav vecí nemá arbitrárny základ, ktorý by nemohol byť podkladom pre právne posúdenie vecí. Právne závery súdu sú v zásade udržateľné, ak vychádzajú zo skutkového stavu zisteného v súlade s ústavnými požiadavkami na hodnotenie dôkazov, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci.

24. Dovolatelia namietali aj odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe, podľa ktorej sa pri veciach slúžiacich výkonu povolenia kladie dôraz na kritérium, či vec „podľa svojej povahy slúži“ na tento účel. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že posúdenie podmienok nadobúdania vecí bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj určenie, ktoré veci doň spadajú, je otázkou právneho posúdenia. Pokiaľ žalobcovia vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP prejavili nespokojnosť s právnym posúdením vecí ako takým, k tomuto dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie napádaného rozhodnutia správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Predovšetkým ale dovolanie podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nie je prípustné preto, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (príp.) spočíva na nesprávnych právnych záveroch súdu, keďže nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy súdneho konaniaospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi konania neznemožňuje právnym posúdením vecí súdom (R 54/2012, 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010, sp. zn. 8ECdo/170/2014).

25. Žalobcovia prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyvodzovali aj z nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke, prečo nezobral výpovede bývalých manželov do úvahy a nezahrnul vykonané dôkazy do odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. K tomuto dovolací súd uvádza, že jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý súdny

proces a vylučujúcich ľubovôľu súdu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne hodnotiť dôkazy a rozhodnutia náležite odôvodniť (rozhodnutie ústavného súdu zn. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

26. Po preskúmaní obsahu spisu a dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie vo výroku I. a III., spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ustanovení § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a sú v ňom uvedené všetky pre vec podstatné skutkové a právne otázky a ich zodpovedanie, je v zhode s priebehom konania. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I. a III. ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP a výrok II. zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Odvolací súd sa v odôvodnení rozsudku vyjadril k podstatnej argumentácii žalobkyne v odvolaní. V odôvodnení zhrnul ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, skutkový stav, ktorý považoval za rozhodujúci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne v daných výrokoch I. a III., a reagoval na zásadné odvolacie námietky. Podľa dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nie sú nedostatočné alebo nepresvedčivé, sú v nich uvedené skutkové a právne závery súdov, aplikácia prislúchajúcich právnych noriem, ktorá nie je popretím ich účelu, podstaty a zmyslu a je v ňom i odpoveď na odvolaciu argumentáciu žalobkyne ako právnej predchodkyne dovolateľov.

28. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v odvolaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (rozhodnutie ústavného súdu zn. II. ÚS 78/05).

29. K argumentácii dovolateľov, že odvolací súd nezobral do úvahy pri vyhodnotení dokazovania výpovede bývalých manželov, dovolací súd upriamuje pozornosť na body 19. a 20. rozhodnutia, v ktorých priamo uvádza, že vychádzal z týchto výpovedí. Odvolací súd zároveň rozsiahlo citoval príslušné pasáže ich výpovedí, ktoré následne aplikoval pri svojej právnej argumentácii. Dovolací súd predmetné odôvodnenie v uvedených bodoch považoval za dostatočné na vysvetlenie skutkového záveru, ktoré vyplynulo z vykonaného dokazovania.

30. Dovolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je opravný prostriedok na odstránenie nedostatkov v záveroch súdu o skutkovom stave veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery, a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie a podľa ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť zisťovať a hodnotiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, čo v danej veci dovolací súd nezistil.

31. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobcovia neopodstatnene namietali, že odvolací súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať ich procesné práva v takej

miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť ich dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP preto nevyplýva.

32. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené odmietol dovolanie žalobcov ako neprípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.